

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 619/2018-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. novembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť Občianskeho združenia Eurotank Racing, Polomská cesta 112, Betliar, zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Lukáčom, Námestie sv. Egídia 11/6, Poprad, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 6 Co 242/2016-207 z 31. októbra 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 63/2017 z 30. mája 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Občianskeho združenia Eurotank Racing o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. septembra 2018 doručená sťažnosť Občianskeho združenia Eurotank Racing (ďalej aj

„sťažovateľ“ alebo „žalobca“), zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Lukáčom, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co 242/2016-207 z 31. októbra 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 63/2017 z 30. mája 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2.1 Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že žalobca sa žalobou podanou 21. januára 2008 Okresnému súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) domáhal proti žalovanému zaplata sumy 5 345 146,20 Sk s 8,5 % úrokom z omeškania a trov konania. Súčasne sa domáhal aj nariadenia predbežného opatrenia. Súd vo veci samej rozhodol rozsudkom č. k. 24 C 5/2008-133 z 27. novembra 2008, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol. Dňa 10. februára 2009 doručil žalobca súdu odvolanie proti rozsudku v celom rozsahu a domáhal sa jeho zmeny tak, aby odvolací súd jeho žalobe v celom rozsahu vyhovel. Na základe toho okresný súd uznesením č. k. 24 C 5/2008-158 z 19. februára 2009 zaviazal žalobcu zaplatiť súdny poplatok vo výške 10 645,50 € podľa položky 1 písm. a) sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a o poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov. Uznesenie bolo doručené advokátovi žalobcu 25. februára 2009 a žalobca (sťažovateľ, pozn.) proti nemu nepodal odvolanie a nežiadal ani o oslobodenie od súdnych poplatkov. V dôsledku toho predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 11. marca 2009. Vyrušený súdny poplatok nebol uhradený, a preto okresný súd 27. júla 2010 postúpil vec na vymáhanie Justičnej pokladnici (Krajský súd v Bratislave, pozn.). Dňa 9. februára 2016 žalobca doručil okresnému návrh na zrušenie predmetného poplatkového uznesenia s odôvodnením, že v ňom bola nesprávne uvedená informácia, že súdny poplatok je vyrubený v konaní o vydanie predbežného opatrenia, a nie, že ide o súdny poplatok za podanie odvolania vo veci samej.

2.2 Okresný súd zamietol návrh žalobcu na zrušenie uznesenia č. k. 24 C 5/2008-158 z 19. februára 2009, ktorým súd zaviazal žalobcu zaplatiť súdny poplatok

v sume 10 645,50 €. Zároveň opravným uznesením okresný súd opravil úvodnú časť (záhlavie) rozsudku č. k. 24 C 5/2008-133 z 27. novembra 2008 tak, že označenie predmetu konania namiesto nesprávneho *„o 5.345.146,20 Sk, tu o návrhu na vydanie predbežného opatrenia“* má správne znieť *„o 5.345.146,20 Sk“*. Rovnako opravil úvodnú časť (záhlavie) uznesenia č. k. 24C 5/2008-158 z 19. februára 2009 tak, že označenie predmetu konania namiesto nesprávneho *„o návrhu na vydanie predbežného opatrenia“* má správne znieť *„o 5.345.146,20 Sk“*.

2.3 Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonom ustanovenej lehote odvolanie, ktorým sa domáhal jeho zmeny tak, aby odvolací súd jeho návrhu v celom rozsahu vyhovel a zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 24 C 5/2008-158 z 19. februára 2009, alternatívne navrhol napadnuté uznesenie okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Krajský súd svojím napadnutým uznesením predmetné uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré najvyšší súd odmietol svojím napadnutým uznesením.

3.1 Sťažovateľ namieta, že najvyšší súd porušil jeho základné právo na súdnu ochranu, keď sa odmietol zaoberať materiálnym obsahom podaného dovolania z dôvodu, že podľa jeho názoru sťažovateľ v dovolaní *„odôvodnil prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 C. s. p. všetkými tromi písmenami uvedeného ustanovenia (a/, b/, c/), čo sa z logiky veci vylučuje...“*. Tento záver najvyššieho súdu je podľa názoru sťažovateľa ústavne neprípustný. Sťažovateľ tvrdí, že takýto postup najvyššieho súdu je odopretím práva na spravodlivý proces a maximálnym prejavom právneho formalizmu a arbitrárnosti.

3.2 Krajskému súdu sťažovateľ vytýka, že aplikáciou ustanovenia o oprave zrejmych chýb a nesprávností [§ 164 v tom čase platného a účinného zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“)] použil nesprávne zákonné ustanovenie, pretože v predmetnom prípade podľa sťažovateľa nešlo o zjavnú nesprávnosť *„zrejmu na prvý pohľad“*. Sťažovateľ ďalej uvádza, že odvolací súd pri posudzovaní „zrejmosti“ nesprávnosti alebo chyby v písaní nemal vyhodnocovať obsah spisového materiálu a logické súvislosti týkajúce sa okolností danej veci, ale mal len

izolovane hodnotiť obsah uznesenia o vyrubení súdneho poplatku a to, ako mohol bez ohľadu na okolnosti prípadu hodnotiť toto uznesenie účastník konania (sťažovateľ). Argumentáciu odvolacieho súdu o logických súvislostiach zo spisového materiálu preto sťažovateľ považuje za irelevantnú a nenáležitú. Krajský súd mal preto podľa sťažovateľa dospieť k záveru, že pochybenie okresného súdu bolo potrebné napraviť vydaním nového uznesenia o vyrubení súdneho poplatku alebo podaním opravného prostriedku, a nie opravným uznesením. Sťažovateľ naznačoval, že krajský súd (a ani okresný súd) tak nekonali, pretože *„by tým zároveň došlo k situácii, kedy by vzhľadom na uplynutie prekluzívnej 3 ročnej lehoty nemohol okresný súd vydať uznesenie, ktorým by navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok v konaní o 5 345 146,20 Sk za podané odvolanie, čo je zrejme hlavným dôvodom, pre ktorý sa súd prvej inštancie a následne aj odvolací súd snažia tieto závažné procesné pochybenia konvalidovať formou opravy zrejmej nesprávnosti.“*

Sťažovateľ preto dospel k záveru, *„... že Krajský súd v posudzovanom prípade prijal právne závery, ktoré sú odôvodnené do takej mien protirečivo, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia týkajúceho sa časti o obsahu adresovaného právneho úkonu o vyrubení poplatku za predbežné opatrenie nemožno považovať za súladné s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 36 ods. 1 listiny), tak ako to je vymedzené v judikatúre ústavného súdu, podľa ktorej súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.“*

3.3 Sťažovateľ tiež vytýka krajskému súdu, že vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd rozhodoval bez nariadenia pojednávania, sťažovateľ nemal príležitosť reagovať na argumentáciu krajského súdu. Túto možnosť mal až v rámci podaného dovolania, čo tiež považuje za porušenie čl. 46 ústavy.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. základné právo sťažovateľa na súdnu (a inú právnu) ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a základné právo na súdnu (a inú právnu) ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.05.2018 sp.zn. 6Cdo 63/2017 a uznesením Krajského súdu Žilina zo dňa 31.10.2016 sp.zn. 6Co 242/2016 porušené boli;

2. Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.05.2018 sp. zn. 6Cdo 63/2017 a uznesenie Krajského súdu Žilina zo dňa 31.10.2016 sp. zn. 6Co 242/2016 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie;

3 Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 390,50 Eur, ktorú je Najvyšší súd SR povinný uhradiť na účet právneho zástupcu Sťažovateľa, do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6.1 Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

6.2 Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

6.3 Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

6.4 Podľa § 164 prvej vety OSP súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti.

Podľa § 167 ods. 2 OSP ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

7. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím, došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery

všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení tohto právneho predpisu, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

10. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

11. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou v prvom rade považuje za potrebné uviesť, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07, IV. ÚS 284/2018).

12. Čo sa týka posúdenia dôvodnosti vydania opravného uznesenia okresným súdom, krajský súd v napadnutom uznesení uviedol:

«Aj keď prvoinštančný súd v uznesení č. k. 24C/5/2008-158 zo dňa 19.02.2009, ktorým žalobcovi vyrubil súdny poplatok z odvolania vo veci samej označil nesprávny predmet konania (návrh na vydanie predbežného opatrenia), položka, v zmysle ktorej vyrubil súdny poplatok, bola jednoznačne stanovená (položka 1 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch) a jeho výška zodpovedala súdnemu poplatku za odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 24C/5/2008-133 zo dňa 27.11.2008, ktoré žalobca podal dňa 10.02.2009. Predmetné uznesenie nadväzuje časovo na podanie tohto opravného prostriedku Zároveň je nutné zdôrazniť, že žalobca bol súdom riadne poučený o možnosti podať proti uzneseniu o vyrubení súdneho poplatku odvolanie a pokiaľ tak neučinil, predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 11.03.2009. Akékoľvek námietky, vo vzťahu k uvedenému rozhodnutiu, ktoré aktuálne odvolateľ uvádza vo svojom opravnom prostriedku, sú preto bezpredmetné.

Z ust. § 12 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch vyplýva, že ak vydá súd nesprávne rozhodnutie o poplatkovej povinnosti, takéto rozhodnutie zruší alebo zmení aj bez návrhu. V uznesení Okresného súdu Žilina č. k. 24C/5/2008-158 zo dňa 19.02.2009 boli naplnené všetky zákonné predpoklady pre vyrubenie súdneho poplatku za odvolanie vo veci samej - vymedzenie poplatníka, vzniku poplatkovej povinnosti a tiež sadzby poplatku.

Za daných okolností nebol splnený zákonný dôvod na zmenu či zrušenie predmetného rozhodnutia o poplatkovej povinnosti súdom.

Nesprávnym je aj výklad odvolateľa k ust. § 49 ods. 1 vety tretej OSP v zmysle ktorého sa splnomocnenému zástupcovi účastníka doručuje len výzva na zaplatenie súdneho poplatku. Pokiaľ ide o uznesenie o vyrubení súdneho poplatku, toto je potrebné doručiť priamo účastníkovi. Takáto argumentácia odvolateľa je vyslovene účelovou, okresný súd pri doručovaní uznesenia o vyrubení súdneho poplatku postupoval v súlade s vtedy účinným ust. § 49 ods. 1 vety prvej OSP. Text ust. § 49 ods. 1 vety druhej OSP „ak má však účastník osobne v konaní niečo vykonať, doručuje sa písomnosť nielen zástupcovi, ale aj jemu.“ nemožno vykladať tak, že sa jedná o povinnosť účastníka (teraz strany) zaplatiť súdny poplatok. Zákon v tomto ustanovení upravoval otázku doručovania súdnych písomností účastníkovi zastúpenému v konaní zástupcom s plnomocenstvom pre celého konanie za predpokladu, že súd uložil účastníkovi v konaní niečo osobne vykonať, napr. podrobiť sa obhliadke, znaleckému dokazovaniu, niečo predložiť a podobne, kam však otázku platenia súdnych poplatkov nemožno zahrnúť, a to aj s poukazom na znenie poslednej vety ust. § 49 ods. 1 OSP.»

13. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, pričom jeho súčasťou je aj ochrana, ktorá sa účastníkovi konania poskytuje v odvolacom konaní, t. j. v konaní, v ktorom sa podaním riadneho opravného prostriedku domáha ochrany svojich práv pred odvolacím súdom z dôvodov, ktorých uplatnenie umožňuje procesné právo. Ak účastník konania splní predpoklady ustanovené zákonom na poskytnutie ochrany v odvolacom konaní, všeobecný súd mu túto ochranu musí poskytnúť v rozsahu, v akom sa preukáže existencia dôvodov na poskytnutie súdnej ochrany v takom konaní. Poskytnutie takejto právnej ochrany však, prirodzene, nemožno považovať za právo na úspech v odvolacom konaní (m. m. II. ÚS 4/94), ak každé také rozhodnutie odvolacieho súdu odpovedá na obsah odvolania ústavne konformným spôsobom a v rozsahu upravenom zákonom (čl. 46 ods. 4 ústavy).

14. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí tiež právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá má základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal výklad dotknutej právnej normy, ktorý je v súlade s ústavou, čo je základným predpokladom pre ústavne konformnú aplikáciu tejto právnej normy na zistený skutkový stav veci.

15. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že neodmysliteľnou súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (IV. ÚS 296/09).

16. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecnými súdmi a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len to, že sa súd stotožní s argumentáciou strany v konaní (m. m. II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

17. Ústavný súd je, ako už bolo uvedené, oprávnený a povinný posúdiť ústavnosť konania, resp. rozhodovania všeobecných súdov, t. j. či v konaní pred nimi došlo k porušeniu ústavnoprávnych princípov konania (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a či možno ich konania (postupy) a rozhodnutia považovať z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné. Táto právomoc ústavného súdu však nie je spojená so vznikom oprávnenia a povinnosti prehodnocovať právne názory všeobecných súdov, ku ktorým tieto dospeli na základe výkladu a uplatňovania zákonov, ak tento výklad a aplikácia zákonov neporušujú uvedené ústavnoprosné princípy (m. m. II. ÚS 54/02). Reálne uplatnenie a garantovanie

základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (IV. ÚS 302/07).

18.1 Vychádzajúc z citovaného (bod 12), ústavný súd konštatuje, že krajský súd ústavne akceptovateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne odôvodnil napadnuté uznesenie. Ústavný súd konštatuje, že pri posudzovaní otázky, či aplikovať zákonné ustanovenie o oprave chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávnostiach, je pre konajúce súdy rozhodujúcim aspektom posúdenie logických súvislostí týkajúcich sa okolností danej veci, ktoré sú z povahy veci samozrejme očividné aj pre strany v konaní. Krajský súd (a teda aj okresný súd) preto postupovali správne, ak aplikáciu § 164 OSP založili na posúdení relevantných okolností prípadu vyplývajúcich zo súdneho spisu. Naopak, argumentácia sťažovateľa o potrebe izolovaného posudzovania úkonu bez akéhokoľvek ohľadu na okolnosti danej veci (o ktorých mal sťažovateľ ako strana v konaní nespochybniteľnú vedomosť) v tomto prípade nedáva zmysel (bod 3.2), keďže v momente, keď sťažovateľ podal v predmetnom konaní odvolanie vo veci samej, nemohol dôveryhodne predpokladať, že mu následne nebol zo strany súdu vyrubený súdny poplatok za podanie odvolania vo veci samej, ale za podanie, resp. úkon, ktorý vôbec nevykonal. Tvrdenie sťažovateľa, že predmetné uznesenie o vyrubení súdneho poplatku nevyhodnocoval v rámci svojich predošlých úkonov v predmetnom konaní je preto úplne neuveriteľné. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na to, že (i) predmetné uznesenie o vyrubení súdneho poplatku obsahovalo presné označenie položky sadzobníka súdnych poplatkov (z ktorej možno v spojení s konkrétnou procesnou situáciou jednoznačne vyvodiť dôvod vyrubeného súdneho poplatku), a tiež na to, že (ii) sťažovateľ proti predmetnému uzneseniu o vyrubení súdneho poplatku nepodal v zákonnej lehote opravný prostriedok napriek jeho vlastným následným tvrdeniam, že chyba v predmetnom uznesení o vyrubení súdneho poplatku mala byť odstránená podaním opravného prostriedku (alebo vydaním nového uznesenia o vyrubení súdneho poplatku), a nie opravným uznesením.

18.2 K námietke sťažovateľa, že krajský súd nenariadil pred vydaním napadnutého uznesenia pojednávanie (bod 3.3), ústavný súd uvádza, že krajský súd v tomto prípade

postupoval na základe platného právneho predpisu (bod 6 napadnutého uznesenia krajského súdu), konkrétne podľa § 385 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“). Ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre uvádza, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z konkrétnej procesnoprávnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

19. Ústavný súd zastáva názor, že krajský súd v napadnutom uznesení zrozumiteľne a bez zjavných logických protirečení vysvetlil dôvody svojho rozhodnutia, čím ako odvolací súd poskytol právam sťažovateľa dostatočnú ochranu. Napadnuté uznesenie krajského súdu nie je v rozpore s aplikovanou právnou úpravou a nepopiera ani jej zmysel, obsahuje presný opis skutkového stavu a zrozumiteľné zdôvodnenie svojich záverov. Ústavný súd preto považuje napadnuté uznesenie krajského súdu z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné a za takýchto okolností nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie jeho skutkových a právnych záverov.

20. Na tomto základe ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto v tejto časti sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

21. Sťažovateľ v sťažnosti predovšetkým namieta, že najvyšší súd sa nezaoberal jeho vecnou argumentáciou, ale iba formalisticky posudzoval podmienky prípustnosti dovolania (bod 3.1).

22. V súvislosti s preskúmaním napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd taktiež poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v zásade do výlučnej právomoci najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľov (napr. II. ÚS 324/2010). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

23. Najvyšší súd v napadnutom uznesení preskúmal procesnú prípustnosť dovolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu podľa § 421 ods. 1 CSP, pričom uviedol:

„... dovolanie proti dovolaním napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu nie je podľa ust. § 421 ods. 1 C. s. p. prípustné ani v časti potvrdzujúcej I. výrok uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie návrh žalobcu na zrušenie uznesenia č. k. 24C/5/2008-158 z 19. februára 2009 zamietol a to z toho dôvodu, že žalobca (tak ako to vyplýva z kontextu dovolania) odôvodnil prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 C. s. p. všetkými troma písmenami uvedeného ustanovenia (a/, b/, c/), čo sa z logiky veci vylučuje, pretože jedným a tým istým rozhodnutím potvrdzujúcim uznesenie súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na zrušenie uznesenia o poplatkovej povinnosti žalobcu sa odvolací súd (pri riešení právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo jeho rozhodnutie) nemohol súčasne odkloniť od rozhodovacej praxe odvolacieho súdu a zároveň rozhodnúť za situácie, že táto otázka ešte nebola dovolacím súdom riešená a tiež rozhodnúť za situácie, že táto otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. V preskúmvanej veci preto podľa názoru odvolacieho súdu dovolateľ nevymedzil uplatnený dovolací dôvod (nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom) spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C. s. p. v spojení s § 421 tohto právneho predpisu, keď prípustnosť dovolania odôvodnil písm. a) a zároveň aj písm. b) a písm. c) § 421 ods. 1 C. s. p., hoci súčasná existencia všetkých týchto predpokladov prípustnosti dovolania sa bez ďalšieho z povahy veci vylučuje. Nemožno totiž odôvodňovať prípustnosť dovolania tým, že určitá právna otázka je

rozhodovacou praxou dovolacieho súdu riešená ustálené a zároveň, že dovolacím súdom nebola riešená, resp. že je ním riešená rozdielne. Takéto odôvodnenie prípustnosti dovolania je vnútorne rozporné. Označený nedostatok v odôvodnení predpokladov prípustnosti dovolania má za následok nemožnosť aplikácie § 440 C. s. p. o viazanosti dovolacím dôvodom so vzájomne sa vylučujúcimi predpokladmi jeho prípustnosti. Vo svojej podstate znamená odôvodnenie dovolania neprípustným dovolacím dôvodom. Nesprávne právne posúdenie veci je prípustným dovolacím dôvodom len, ak sa týka otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ak je splnený predpoklad podľa písm. a) alebo podľa písm. b) alebo podľa písm. c) § 421 ods. 1 C. s. p.“

24. Z citovanej časti napadnutého uznesenia možno podľa názoru ústavného súdu vyvodiť, že najvyšší súd svoj záver o tom, že dovolanie sťažovateľa vo vzťahu k výroku napadnutého uznesenia krajského súdu potvrdzujúceho výrok uznesenia okresného súdu, ktorým zamietol návrh sťažovateľa na zrušenie uznesenia okresného súdu č. k. 24 C 5/2008-158 z 19. februára 2009, nie je prípustné, primeraným spôsobom odôvodnil, pričom tento jeho záver nemožno považovať za arbitrárny. Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého rozsudku nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), t. j. taký jeho postup, ktorý by nemal oporu v zákone.

25. Ústavný súd poukazuje na to, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Civilný sporový poriadok výslovne umožňoval, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľa k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

26. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto aj túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

27. Po odmietnutí sťažnosti ako celku už bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. novembra 2018